

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **Ing. Y. M. Z.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Stránským, advokátem se sídlem v Praze 9, Jandova 8, za účasti **Krajského úřadu Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, zastoupeného JUDr. Richardem Malečkem, advokátem se sídlem v Praze 8, Pakoměřická 5, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2004, č. j. 6 Ca 270/2003 - 37,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2004, č. j. 6 Ca 270/2003 – 37, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2004, č. j. 6 Ca 270/2003 - 37 byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 27. 10. 2003, č. j. 392/2003/EKO, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru č. 1/2003 Obecního úřadu v D. ze dne 1. 4. 2003, č. j. 251/2003, jímž byl stěžovateli vyměřen místní poplatek v částce 170 000 Kč za užívání části pozemku p. č. 92/1 v k. ú. D. o výměře 228 m². V odůvodnění rozsudku městský soud především uvedl, že se nezabýval námitkou stěžovatele, že došlo k porušení ustanovení příslušných právních předpisů, která upravují lhůtu, ve které lze poplatek vyměřit, protože stěžovatel tuto námitku vznesl až při ústním jednání dne 23. 11. 2004, tedy po uplynutí zákonné lhůty 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení napadeného správního rozhodnutí, v níž bylo možno tuto námitku uplatnit. Jako nedůvodnou vyhodnotil námitku, že platební výměr je nepřezkoumatelný, protože v něm bylo uvedeno, podle kterého článku vyhlášky obce D. o místních poplatcích byl vydán, jaká výměra je zpoplatňována a doba

užívání byla stanovena intervalem, který je ve spise doložen. Nesouhlasil ani s výkladem stěžovatele pokud jde o pojem skládky a ve shodě se správními orgány má za to, že o skládku šlo. Posléze neshledal ani důvod pro doplňování dokazování o výsledcích stěžovatelem navržených svědků k rozsahu záboru obecního pozemku užívaného pro uskladnění stavebního materiálu, protože stěžovatel nedoložil rozsah jím užívaného prostranství, který byl navíc zjištěn věrohodnými důkazy. Městský soud proto dospěl k závěru, že místní poplatek byl vyměřen v souladu se zákonem. Stěžovatel nepopřel, že pozemek užíval ke skládce stavebního materiálu pro stavbu svého domu, která měla být dokončena a kolaudována v lednu 1998. Užívání sice ohlásil obecnímu úřadu dne 7. 5. 1997, nikdy však neohlásil, v jakém rozsahu pozemek užívá a neoznámil ani skončení tohoto užívání. Skutečnosti neodpovídalo ani tvrzení stěžovatele, že užíval toliko 30 m² výměry předmětného pozemku, které je vyvráceno provedeným geometrickým zaměřením, výpočtem ze souřadnic lomových bodů obvodu užívaného pozemku a planimetricky z leteckého snímku. Stěžovatel ani nepředložil žádné důkazy, které by zpochybňovaly správnost závěru, že užíval část pozemku o rozloze 228 m², kterým není ani jeho tvrzení, že pozemek byl pronajat jiné osobě. Poplatek byl proto správně vypočítán za použití sazby podle čl. 10 bodu 7 vyhlášky obce D. (10 Kč za metr čtvereční a den) a za dobu, kdy podle fotografických snímků měl stěžovatel ještě dne 18. 4. 2000 na předmětném pozemku uskladněn materiál. Vyměřený poplatek ve výši 170 000 Kč je pak poplatkem sníženým podle čl. 20 již citované vyhlášky.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě vyjádřil stěžovatel nesouhlas se závěry městského soudu, které vyslovil v napadeném rozsudku, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel především namítal, že platební výměr č. 1/2003, který vydala dne 1. 4. 2003 obec D., je nicotným aktem (paaktem), protože byl vydán orgánem bez pravomoci k pozemku p. č. 92/1 v k. ú. D. Tento výměr se opírá o vyhlášku obce, která definuje veřejné prostranství jako „další prostor přístupný každému bez omezení“. Předmětný pozemek však takovým prostorem nebyl, protože byl v rozhodnou dobu pronajat jiným osobám. Stěžovatel sám měl skládku materiálu umístěnou na dílci R. K., která mu udělila k tomu svolení. Jelikož byl tedy předmětný pozemek pronajat jiným občanům, kteří za něho platili nájem, nemohlo jít o „prostor přístupný každému“ a obec neměla pravomoc vyměřovat místní poplatky z již pronajatých pozemků. Správně se proto obec původně obrátila na občanskoprávní soud. Tuto skutečnost učinil stěžovatel i zásadní námitkou žaloby, ale městský soud se s ní vůbec nevypořádal a ponechal ji zcela bez povšimnutí, ačkoliv v tomto směru nabízel i provedení důkazu výsledkem svědků R. a A. Stěžovatel dále namítal, že zábor pozemku se nekonal v rozsahu a času uvedeném v rozhodnutích. Je skutečností, že požádal dne 7. 5. 1997 obecní úřad o souhlas s použitím veřejného prostranství na skládku stavebního materiálu v souvislosti s přestavbou rodinného domku, ale kolaudace proběhla již v roce 1998 a prostranství pak bylo využíváno k parkování aut. Vyměření poplatků i za dobu parkování aut je tudíž v rozporu nejen s již citovanou vyhláškou, ale i zásadou rovnosti občanů, protože jiným se takový poplatek nevyměřuje. Stěžovatel pozemek neužíval nikdy v rozsahu, jak tvrdí správní orgány i městský soud, ale užíval ho pouze o výměře 30 m² až do kolaudace stavby. K prokázání tohoto tvrzení nabídl rovněž důkazy výsledkem svědků R. a A., ale tyto důkazy městský soud neprovedl a ponechal je rovněž bez povšimnutí. Toto pochybení je o to závažnější, že hodnocení soudu o tom, že faktická rozloha užívaného pozemku byla zjištěna věrohodnými prostředky (geometrickým zaměřením, výpočtem ze souřadnic lomových bodů obvodu užívaného pozemku a planimetricky z leteckého snímku) je nesmyslná a nesprávná. Stěžovatel také vznesl řadu námitek, z nichž dovozuje, že správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že městský soud z této vady nevyvodil odpovídající závěry. Především platební výměr neobsahuje použitou specifikaci sazby podle čl. 10, kde je uvedeno celkem 9 sazeb, a vůbec

neříká, co zakládá v něm tvrzenou povinnost zaplatit místní poplatek. Pokud jde o počátek intervalu, stěžovatel sice požádal o povolení skládky, ale o této žádosti nebylo rozhodnuto a správní orgány hovoří pouze o akceptaci žádosti. Interval, který aprobejuje rozsudek městského soudu, tedy nemá počátek. Je zcela přehlíženo, že k právnímu počátku užívání veřejného prostranství pro nedostatek dohody a rozhodnutí obecního úřadu nedošlo a stěžovatel rozhodně nikdy nežádal o užívání větší rozlohy pozemku než 30 m². Stejně tak nebyl doložen konec intervalu užívání veřejného prostranství, jak si představují správní orgány. Nelze po stěžovateli požadovat, došlo-li k záboru většímu než 30 m², a to popírá, placení poplatku až do doby, kdy obec prodá pozemek třetí osobě. Místní poplatek je možno vyměřovat pouze za dobu faktického záboru a nelze se dovolávat oznámení konce užívání podle čl. 9 již citované vyhlášky obce. Nepřezkoumatelný je rozsudek městského soudu i v tom, že na jedné straně tento soud tvrdí, že neunesl důkazní břemeno, ačkoliv důkazy, které mu jako účastník řízení navrhl, neprovedl. Pochybení městského soudu spatřuje stěžovatel i v tom, že nezrušil rozhodnutí správních orgánů z důvodů prekluze, k níž musí přihlížet z úřední povinnosti bez ohledu na stanovisko účastníka právního vztahu, neboť prekludované právo zaniká ex lege. Je proto bez právního významu poukaz městského soudu, že námitka prekluze byla vznesena až v průběhu soudního řízení. Proto stěžovatel žádal, aby napadený rozsudek byl zrušen a současně navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že ani vlastník předmětného pozemku, ani pronajimatelé nikomu nezakazovali a neomezovali přístup na tento pozemek, který tak neztratil charakter veřejného prostranství. Zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ani obecně závazná vyhláška obce D. č. 1/1995 rovněž neukládaly obecnímu úřadu povinnost potvrzovat přijetí žádosti ze dne 7. 5. 1997 o užívání veřejného prostranství nebo k ní zaujímat písemné stanovisko. Znamená to, že obecní úřad, který tuto žádost přijal, ji vzal na vědomí a nezamítl. Nelze se také ztotožnit s námitkou o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Použitá sazba pro stanovení výše poplatku odpovídala skutečnému způsobu využívání veřejného prostranství, již nebylo možno vztáhnout ke způsobům užívání uvedeným v odstavci 6. V daném případě šlo proto o užívání veřejného prostranství „v ostatních případech“ spadajících pod odstavec 7 se sazbou 10 Kč za 1 m² a den. Skutečnost, že stěžovatel neoznámil ukončení užívání veřejného prostranství nebylo důvodem pro nevyměření poplatku, ale k tomu, že obecní úřad sám zjistil ukončení užívání a za tuto dobu poplatek vyměřil. Tvrzení stěžovatele, že veřejné prostranství užíval toliko v rozsahu maximálně 30 m², pak neodpovídalo zjištěním správce poplatku a bylo také vyvráceno důkazy založenými ve spisu. Vyměření poplatku též nemohlo být prekludováno, protože platební výměr byl vydán dne 1. 4. 2003, tedy před uplynutím lhůty k vyměření poplatku, jež končila dnem 31. 12. 2003. Krajský úřad proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom shledal i vadu uvedenou v odstavci 3 (nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů), k níž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se v řízení o kasační stížnosti řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí

za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí, nebo jeho část, odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, který má charakter předpisu právního, a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného rozsudku byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítal, že platební výměr č. 1/2003 ze dne 1. 4. 2003, č. j. 251/2003 je nicotným aktem (paaktem), protože byl vydán orgánem bez pravomoci k pozemku p. č. 92/1 v k. ú. D. a že předmětný pozemek nemohl být veřejným prostranstvím, což učinil i zásadní námitkou žaloby, ale městský soud se s ní vůbec nevypořádal a ponechal ji zcela bez povšimnutí.

První část námítky není důvodná. Protože řízení o poplatcích vykonává obecní úřad (§ 14 odst. 3 zákona č. 565/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů), nebyl platební výměr ze dne 1. 4. 2003 vydán orgánem bez pravomoci k předmětnému pozemku.

Stěžovatel o pronájmu předmětného pozemku, s nímž by musela být řešena i otázka veřejného prostranství, hovořil pouze v části V. žaloby v souvislosti s rozsahem užívání tohoto pozemku. Tvrdil, že pozemek o výměře 228 m² nemohl ani použít k uskladnění materiálu, protože část pozemku byla pronajata jiné osobě. Se zřetelem k tomu, že stěžovatel vznesl v kasační stížnosti i námitku týkající se rozsahu užívání předmětného pozemku, zaujme Nejvyšší správní soud stanovisko k této námitce v části rozsudku, jež se bude týkat rozsahu užívání předmětného pozemku.

Stěžovatel také vznesl řadu námitek, v nichž dovozuje, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že městský soud z této vady nevyvodil odpovídající závěry.

Především je třeba předeslat, že platební výměr č. 1/2003 ze dne 1. 4. 2003, č. j. 251/2003 a rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 27. 10. 2003, č. j. 392/2003/EKO, kterým bylo podle § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zamítnuto odvolání stěžovatele proti uvedenému platebnímu výměru, tvoří jeden celek, protože řízení proběhlo ve dvou instancích. Žádná z níže uvedených námitek kasační stížnosti však nebyla v takto konkrétní podobě uplatněna v žalobě, mimo tvrzení, že odvolací správní orgán ponechal v platnosti platební výměr, který je nepřezkoumatelný, a městský soud se jimi s ohledem na ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. nezabýval. Jde především o tvrzení, že platební výměr neobsahuje použitou specifikaci sazby podle čl. 10, kde je uvedeno celkem 9 sazeb a vůbec neříká, co zakládá v něm tvrzenou povinnost zaplatit místní poplatek, o žádosti stěžovatele stran povolení skládky nebylo rozhodnuto, správní orgány hovoří pouze o akceptaci žádosti a interval, který aprobejme rozsudek městského soudu, tedy nemá počátek, stěžovatel nikdy nežádal o užívání větší rozlohy pozemku než 30 m², nebyl doložen konec intervalu užívání veřejného prostranství, jak si představují správní orgány, nelze po stěžovateli požadovat, došlo-li k záboru většímu

než 30 m², což popírá, placení poplatku až do doby, kdy obec prodá pozemek třetí osobě, místní poplatek je možno vyměřovat toliko za dobu faktického záboru a nelze se proto dovolávat oznámení konce užívání podle čl. 9 již citované vyhlášky obce. Nesporné je přitom i to, že stěžovateli nic nebránilo, aby výtky uplatněné v tomto směru v kasační stížnosti vznesl již v žalobě a potom by se jimi musel zabývat i městský soud. Jelikož tak neučinil, postupuje Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené soudní rozhodnutí, kasační soud nepřihlíží. Drobnější nedostatky konstatované v napadeném správním rozhodnutí byly odvolacím orgánem odstraněny, např. přesný název vyměřovaného poplatku, a ostatně ani nezakládaly nepřezkoumatelnost rozhodnutí a z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, z jakých důvodů rozhodl odvolací orgán o odvolání stěžovatele.

Jako nedůvodný vyhodnotil Nejvyšší správní soud stížní bod týkající se prekluze. Podle ustanovení § 12 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2003, pokud poplatník nesplní svoji oznamovací (poplatkovou) povinnost určenou obecně závaznou vyhláškou obce, lze dlužné částky vyměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém oznamovací (poplatková) povinnost vznikla. Pro ostatní promlčecí lhůty platí zvláštní předpisy. V citovaném ustanovení je obsažena speciální úprava prekluzivní lhůty, ve které lze místní poplatek vyměřit, resp. i doměřit. Ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, proto nelze použít, neboť v tomto případě má při aplikaci předmětných ustanovení přednost uvedený zákon o místních poplatcích. S městským soudem je třeba souhlasit v tom, že námitku o prekluzi vyměření místního poplatku vznesl stěžovatel až při ústním jednání dne 23. 11. 2004, tedy po uplynutí zákonné lhůty 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení napadeného správního rozhodnutí, v níž bylo možno tuto námitku uplatnit. Nejvyšší správní soud posuzoval námitku prekluze vznesenou až po uplynutí lhůty k podání žaloby, která byla uplatněna v kasační stížnosti a opodstatněnost právního názoru městského soudu ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2000, sp. zn. IV. ÚS 146/99, který řešil obdobou problematiku. Ústavní soud dovodil v tomto nálezu, že „pokud speciální zákon výslovně stanoví, že k určité skutečnosti se přihlédne i bez návrhu, stihá tato povinnost nejen správní orgán, ale i správní soud“. Nejvyšší správní soud má za to, že v této věci nebylo možno prolomit dispoziční zásadu vyplývající z ustanovení § 75 odst. 2, věty první s. ř. s., podle něhož soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů. V zákonné lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení napadeného správního rozhodnutí, v níž bylo možno námitku prekluze uplatnit, tato námitka v žalobě nebyla vznesena. Ustanovení § 12 zákona č. 565/1990 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003, ani jiná ustanovení tohoto zákona, však neobsahují formulaci, natož výslovnou, že se ke skutečnosti vyplývající z tohoto ustanovení přihlédne i bez návrhu, např. k zániku práva se přihlédne i tehdy, pokud to nebylo v řízení namítáno. Městský soud proto nemohl postupovat ex offio, pominout ustanovení § 75 odst. 2, věty první s. ř. s. a bez uplatněné žalobní námítky stran prekluze se věcně zabývat touto námitkou.

Stěžovatel namítal v kasační stížnosti, že pozemek neužíval nikdy v rozsahu, jak tvrdí správní orgány i městský soud a užíval ho pouze o výměře 30 m² až do kolaudace stavby. K prokázání tohoto tvrzení nabídl jako důkaz výsledků svědků R. a A., kteří se mohli vyjádřit k tomu, jaký byl skutečný rozsah záboru obecního pozemku, který užíval stěžovatel pro uskladnění stavebního materiálu, ale městský soud tyto důkazy neprovedl.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu v dosavadním řízení nebyla věnována náležitá pozornost zjištění zásadních skutečností pro výpočet místního poplatku, kterými jsou faktická rozloha a doba užívání předmětného pozemku stěžovatelem a pronájem tohoto

pozemku, popř. jeho části, jiným osobám než stěžovateli. Nelze opomenout, že stěžovatel v žádosti o využití veřejného prostranství ze dne 7. 5. 1997 neuváděl, který pozemek a jakou jeho výměru požaduje využívat pro skládku (sám uvádí, že neužíval pozemek celý, ale maximálně 30 m²) a že podle dopisu Obecního úřadu v D. ze dne 4. 4. 1997 je pozemek p. č. 92/1 pronajat na tzv. travní dílce a k drobnému zemědělskému užívání občanům obce. Nejvyšší správní soud proto nesdílí názor městského soudu, který neshledal důvod pro doplnění dokazování o výsledcích navržených svědků k rozsahu záboru obecního pozemku, jež stěžovatel užíval pro uskladnění stavebního materiálu s poukazem na to, že nedoložil rozsah jím užívaného veřejného prostranství a že faktická rozloha užívání byla zjištěna věrohodnými důkazy (geodetické zaměření, výpočtem ze souřadnic lomových bodů obvodu užívaného pozemku, planimetricky z leteckého snímku). V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, uveřejněný pod č. 10 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž tento soud uvedl, že zásadám spravedlivého procesu nutno rozumět tak, že v řízení před soudem musí být dána účastníkovi tohoto řízení možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné. Tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích, včetně návrhů důkazních, rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté, především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2, Listiny základních práv a svobod a v důsledku toho též i v rozporu s čl. 95 odst. 1 Ústavy.

Městský soud v Praze v rozporu s uvedeným nálezem o návrhu stěžovatele na provedení důkazu výsledkem svědků podle protokolu o ústním jednání ani procesně nerozhodl, ani tyto navržené důkazy neprovedl, a v odůvodnění rozsudku se s nepotřebností provedení důkazů vypořádal způsobem shora uvedeným. Přitom důkazy, které navrhoval stěžovatel, měly podle jeho mínění prokázat právě rozsah a dobu užívání předmětného pozemku. Výslech těchto svědků nemusel být bez významu, protože geodetickým zaměřením, výpočtem ze souřadnic lomových bodů obvodu užívaného pozemku, leteckým snímkem nemusela být výměra zjištěna přesně s ohledem na to, že z těchto materiálů není patrné, kdy byly provedeny, a že se výměra užívaného pozemku zřejmě neustále měnila. Městský soud sice měl právo důkazy navržené stěžovatelem považovat za nadbytečné nebo z jiných důvodů za nepotřebné, avšak pokud k takovému závěru dospěl, měl jej ve vztahu ke každému jednotlivému stěžovatelem navrženému a soudem neakceptovanému důkazu přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Jelikož o návrzích stěžovatele na provedení výsledků svědků městský soud vůbec nerozhodl, a přesto nepřezkoumatelným způsobem v odůvodnění svého rozsudku odmítl jejich provedení v podstatě pro nadbytečnost, trpí jeho rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor městského soudu vyjádřený v odůvodnění napadeného rozsudku, že ani tvrzení stěžovatele v žalobě o tom, že předmětný pozemek byl v rozhodné době pronajat jiným osobám, není skutečností, jež zpochybňuje rozsah stěžovatelem užívané plochy veřejného prostranství o rozloze 228 m². Především nejde jen o tvrzení stěžovatele v žalobě. Skutečnost, že pozemek p. č. 92/1 byl pronajat občanům D. na tzv. travní dílce a k drobnému zemědělskému využití, je uvedena v dopise Obecního úřadu v D. ze dne 4. 4. 1997, jež je adresován stěžovateli, i v čestném prohlášení R. K. ze dne

1. 9. 2001. Nelze vyloučit, že předchozí pronájem pozemku jiným občanům může mít podle charakteru smluv s nimi uzavřených vliv na to, že předmětný pozemek nemusel být ani „dalším prostorem přístupným každému bez omezení“, a tedy veřejným prostranstvím podle čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 1/1995 s povinností platit poplatek, případně vliv na rozsah výměry užívané na předmětném pozemku stěžovatelem. Již správní orgány proto měly mít k dispozici všechny smlouvy, které za účelem shora uvedeným uzavřela s občany Obec D. Z jejich obsahu pak mohly usuzovat, zda předmětný pozemek, který užíval stěžovatel, je ještě veřejným prostranstvím a výsledkem těchto občanů pak mohly zjistit, jakou výměru z předmětného pozemku stěžovatel skutečně užíval ke skládce stavebního materiálu či k jiným účelům. Způsob, jakým se městský soud vypořádal se žalobním tvrzením stěžovatele, je nedostatečný, vychází z neúplných skutkových zjištění a ve svém důsledku činí odůvodnění napadeného rozsudku v tomto směru nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Je proto třeba, aby městským soud znovu posoudil žalobní námitky stěžovatele z pohledu okruhu problémů, jimiž se zabýval Nejvyšší správní soud a poté vydal rozhodnutí odpovídající zákonu.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu